

a magyar nép mulattató képes ujsága.

Megjelenik **minden vasárnap.** Ára 3 hóra csak egy forint.

Az előfizetési pénz a kiadó-hivatalba 3 korona-utcza, 18. szám alá küldendő.

Pest, nov. 3. 1867. 31. szám.

Gyüjtőknek öt előfizető után tiszteletpéldány jár.

SZERKESZTŐI IRODA: Magyarutcza 1. sz. ide küldendő mindenféle kézirat, mely Ludas Matyinak van szánva.

A független (?) felelős (?) magyar miniszterium programmja.

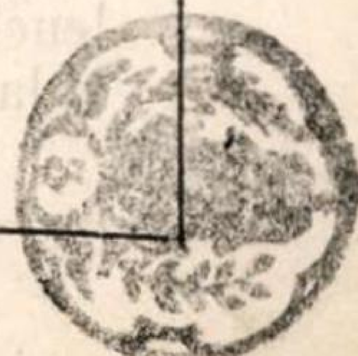
Az áldás és átok
Onnan felülről jő,
A kövér harmat s a
Villám terhes felhő,
Tehát föl **félelem**.
Rettegd a hatalmat!
A mely mindent adhat,
A mely jól fizethet . . .
De fel is oszlathat,
S ekkor nincs védelem.

Bécs ugy áll felettünk . .
Mint a terhes felleg,
(A quóta, és az adó
Mindég ott száll fellebb.)
Hát **engedelmesség**!
Félre tehát innét —
Ne gáncsolódj mindég,
Boldogságunk nézzed,
Söt magad tetézzed . .
Te **tigris** nemzetség!

Mit? . . Hát sok az **adó**?
Vagy magas a **quóta**?
Kellene ti néktek . . .
Tudjuk, **Kossuth nóta**?
No csak azt várjátok!
Rögtön megtérjetek,
Semmit ne kérjetek . . .
Másként nem sokára
Meg mutatjuk nektek:
Hogy még **több** vár rátok.

Hát ti rongy firkászok?
(Képetekre mászok!)
Nem szabad a **sajtó**? . . .!
Majd nyilik az ajtó . .
— A börtön ajtaja. —
Ki böribe nem fér . . .
Izgat, és meg nem tér,
A ki handabandáz, —
S ki rebellis firkász,
Meg gyülik a baja!

Ti dicső uraink
Magas **hitelezők**!
Legeljetek rajtunk —
Népeink a mezők . . .
Hordjátok a kincset.
S te **alá rendelt nép**!
Dolgozz, hallgass, fizess.
Lásd, mi megelégszünk,
Te se légy oly tüzes,
Sorsunkat tekintsed!

És most bécsi kormány!
Parancsodat várjuk,
Végre is hajtjuk, mert
A népeink bárgyúk,
Hisz mi azért élünk.
A többség mellettünk,
S ti dicsők felettünk . . .
Hogy válság is jöhet —
S emelnek ránk követ
Attól mi nem félünk.

KONDOR MARCZI.

Történelmi okmánytár.

II.

A nagyvezir levele Ackheim budai basához 1687-ben.

Igaz hivő Ackheim! nagy bőlcsességü budai basa! nekem nagy örömemre szolgáló hatalmas ur! A világdöntő Padisah árnyékában nagyra nőtt virága Alláhnak! rettenetes hangú oroszlán! dicsőség neked!

Midőn mély bölcseséggel irott egri leveled másolatát a hozzám küldött csauszodtól átvettem vala, át is adtam azt a rettentő Padisáhnak itt a frankok fővárosában, ki is rettenetesen megijedt vala, hogy te az ő birodalmában sokkal fentebb hangon merészelsz beszélni Eger városával, mint ő, a trónok disze, Allah imádója és a nagy próféta utánozhatatlan fényességü unokája! és már azon különös gondolata támadt, hogy téged mint lázadót elfogasson, a Dunába lökessen és végre elevenen nyársra huzasson, amidőn is én felvilágositottam a legtündöklőbb Padisáht, hogy ez a nagy lárma csak azért történik otthon, hogy a frankok hitetlen ura hidje el, miszerint én a nagyvezir, szintén hatalmas ur vagyok otthon, kinek olyan hatalmas szolgám van, miként te Ackheim budai basa!

És a frankok hitetlen ura nem gondolván meg azt, hogy mind az amit te teszesz csak rettenetes budai füst, igen nagyon örvendett vala és menyre földre esküdött előttem, hogy oly dicső leventét nem láta még Buda minő én volnék, és kinála vala engem mindörökkön örökké tartó véd és daczszövetséggel.

De Alláhnak tetszett vala ez öröm bagdadi rózsáit és illatos turkesztáni jázminait megirigyleni és a legkegyetlenebb muszka brrr! jeges brrr! vizzel brrr! leönteni brrrrrr!

Ugyanis midőn beszélgetnénk vala a hitetlenek még hitetlenebb a legeslegbitetlenebb Padisáhjával ezen örök szövetségről, mikor is kérdezte volna ő kiváncsisága! hogy nekem mint dicső budai nagyvezirnek nagyvezirnek-e janicsáraim, alabénárdosaim, topidzsim, spáhim? óh nagy bölcsességü basa! te jutottál eszembe és ackheimi erős hangon orditám fülébe a legeslegeslegbitetlenebb Padisáhnak hogy de még mennyi? és gondolám vala, hogy az én nagy hangomnak csak elhinné, de óh Allah! ne üdvezüljek ha ő csak legkevésbbé is megrettent volna, hanem inkább mosolyogva kérdezé vala ujra, hogy hát mennyi hadseregem volna? és ime! az egyik cselebi basa, ki velem jött vala onnan Budáról, nagy bolonddul kiköpé vala, hogy h á r o m e r ő s l e g é n y b ő l á l l a g á r d a. És a hitetlenek rettenetes fejedelme elfordula tőlem és nem köte vala szövetséget velünk.

Oh Ackheim! Ackheim sereget nekem sereget mikorára haza megyek, nem bánom ha finánczokból állitod is elő csak legyen. Allah oltalma és a próféta bölcsessége veled.

Julius
a budai nagyvezir.

NB. A cselebi basának, ha haza megyek, kesergő lelkem vigasztalására okvetetlen elüttetem a fejét és a parádéra rettentő hadseregem felét kiállitom, most még egy kicsit bú elfelejtésül champagnirozom egyet, óh a te fájdalmadnak enyhitésére jó a csömöri lőre is.

Eredeti levelek.

XXXVII.

Téns uram!

Már régólta tünödöm rajta, hogy ugyan mi a feki lehet az a k o n k o r d á t u m? a mint a neve mutatja hát én ugy hiszem, hogy valami kordovánból készült papucs lehetett a mig el nem nyütt s a melyet a papok meg a kormány viselt egymás kedveért, vagy tán olyan szerszám, a mi a szabadságot és felvilágosodást k o r d á b a tartotta ugy-e kérem szeretettel? Tudom én, hogy ha nem az egyik, akkor bizonyosan a másik volt, de nem józaneszü embernek való volt, s hála istennek ki ment a módiból: — azt mondják pedig, hogy azokat a nemzetes nagy pap urakat váltig eszi a méreg? No csak hadd egye, hisz majd meg békülnek a magok kenyerén.

Olvastam az ujságba téns uram! hogy a mi magyar miniszterünk Andrásy uram ü kigyelme is ki ment Párisba a császárral, bizony jó dolga van, hogy ugy sétálgathat, csak az a szerencséje, hogy nincs egy szál katona se a keze alatt, mert különben meggyülne a dolga s nem mehetne sehova sem; már egyuttal elvihették volna Deák téns uramat is, megmutatni annak a sok faranciának, milyen az az ember, a ki egy egész országot lóvá tudott tenni.

Már látom tens uram! hogy sok lud farkast győz, ehol van ni, Böszörményi téns uramat is körül kapták, kiadták Ráth királyi fiskáriusnak, hogy nyuzza meg, hanem hát mán osztán mit csinálnak vélle, ha mint képviselőt nem szabad lesz megbünteтni, osztán mint ujságirót meg majd megbüntetik. Még majd azt tanácsolja az a drágalátos jobboldal, hogy fürészeljék két felé, oszt szavazzanak rá, meik a képviselő, meik az ujságiró? — mert hisz ugy is szálka a szemében ez a derék, jó, becsületes ember a jobboldalnak, ugy is régi kivánságuk az,

hogy szeretnék megenni. Jó lett volna ez a jobboldal Pilátus mellé szavazni.

Ha a haza boldogságát csak a szavazással lehetne kivinni, ugy a jobboldal mindenütt győzne, majd meg érjük azt is, hogy az ország házába egy mázsát állitanak fel, osztán font számra megy a honboldogitás, — bezzeg majd akkor is Deák Ferencz téns uram nyom legtöbbet a maga nagy hasával, s ki pótolja a többi sok üres fejeket, kik egyebet sem tudnak, mint ezt kiáltani csak: szavazzunk:

Ni téns uram! kérem szépen, ugyan hát már mi lesz abból a pápából? mert hát már nagyon rá jár a szekér rudja, retteneteskippen puskáznak az országába pedig az a feki puska golyóbis nagyon hamis egy veszett portéka ám, mert még bele akadhat ü kigyelme reverendájába, oszt bezzeg akkor nem használ még a gyöngyösi szentelt viz sem neki; bizony jobban tenné, a mig nem késő, hogy kálvinistává lenne, mert hamarébb lehet egy ember azzá, mint annyi sok millió, akkor oszt az ördög sem bántaná ő kemét. Azután meg járassa Ludas Matyit magának, fogadom olyan ember lesz belölle, hogy még meg tesszük itthon az ötvenharmadik vármegyébe viczispánynak. Azt a sok reverendás atyafit meg rá kell uszitani a fehér cselédekre, hadd házasodjanak rakásra, ugy is van Pesten annyi asszonyféle arra a végre való, hogy valamenyik lastromnak meg plébániának jut belölle legalább egy pár, még pedig mind olyan, hogy már ki van próbálva, — mingyárt meg szünne a háboru, oszt egészen más világ lenne.

Hjajj téns uram én tudnám azt hogy kék, csak hallgatnának az emberre, — pedig hát fogadom, hogy elébb utóbb ugy lesz az, a hogy én komendálom, majd meglássa kigyelmed.

Karakán Marczi
gulyás-bojtár.

Üdvözlő felirat

ama nagytiszteletü baranyai esperesthez

M. N. MÚZ. KÖNYV-TÁRA

Nagyérdemü vaskalapos szent atyám!

Szerelmes fiának Pálnak, ugyszinte kebelbeli keresztfiának a lúzsoki lelki atyának nagy talentumával megvizsgáltatván a kis-csány-oszrói káplánnak állapotbeli mivoltát; a pacséri atyafi testvérek által a multkor már emlitett, és többször is tapasztalt salamoni bölcseségénél fogva, találta azt nagyérdemü kegyelmed épen olyannak mint a tótfalusit, magával familiájával, atyafiatlan, sógortalan, keresztfiatlan szegény állapotban, sőt elizeusi előrelátásánál fogva azt is tapasztalta, hogy ő csak egy szegény rektor fia légyen: ugyan azért apostoli hatalmánál fogva azon mesterkedik atyaságod, hogy a kis-csány-oszrói hivek ne őtet, hanem nagyérdemü kegyelmednek valamelyik pereputtyát választanák jövendőbeli lelki pásztoroknak.

Mely bölcs cselekedetével most is azt eszközölte nagyérdemü kegyelmed, mit a multkor Tótfaluban, ugy hogy már most a nevezett hivek közül többen járnak az én alázatos lelki tanitásaim hallgatására, egyik jámbor testvérem házához, mint a tulajdon maguk által épitett templomba; és igy titkos felekezetünk száma, ismét nagyban gyarapodik nagyérdemü kegyelmed bölcs intézkedése által, melyért is nem mulaszthatom el testvéri szent csókomat én is megküldeni a pacséri testvéreké mellé, s áldást könyörögni a szent lélek istentől nagyérdemü kegyelmed bölcseségben megőszült fejére! Ámen.

alázatos lelki atyafia

D . . . . Samu

a zalátai nazarénusok titkos felekezetének főpapja.

Adomák.

Midőn az öreg Ferencz császár halálos betegen feküdt, felsőbb rendeletileg megparancsoltatott a lelkészeknek, hogy ő Felsége életeért könyörögjenek. Nagytiszteletü Sz. uram akkori debreczeni pap vévén a magas rendeletet, következő vasárnap a prédikátzió után ekép buzgólkodott: „Tartsd meg uram a királyt és add vissza egésségét, ne nézd hogy ő német, hiszen arról ő nem tehet.“

Kemény beszédet tartott az ifju lelkész hiveinek. S mikor ki jöttek a templomból, azt mondja egyik hallgatója:

„Na tiszteletes uram! olyan pattogós prédikácziót csapott ma, hogy kosárra lehetett volna szedni ajkairól a lepattogott igéket, mint a pattogatott kukoriczát.

Megüresült a t . . . i egyházmegyében egyik lelkészi állomás s a többek között, egy tréfáiról ismeretes lelki atya is kándidáltatta magát, noha az egy krral sem volt jövedelmezőbb parokhia az övénél. Többen tehát csodálkozva kérdezték töle, hogy miért teszi ezt, hiszen nincs benne semmi haszna, sőt a hurczolkodás alkalmával kára lehet. Tudom én azt — felelé ő — de már az egyik oldalam fáj, — hát szeretnék a másikra fordulni.

Nagyon rosszul volt a czigány felesége s a more látván a kinlódót, tanácsolá neki, hogy hijja már valamelyik boldogságos szüz Máriát segitségül. Mire csakugyan fel is sohajtott a nő mondván: „óh boldogságos pócsi szüz Mária! kenyerilj hát rajtam.“

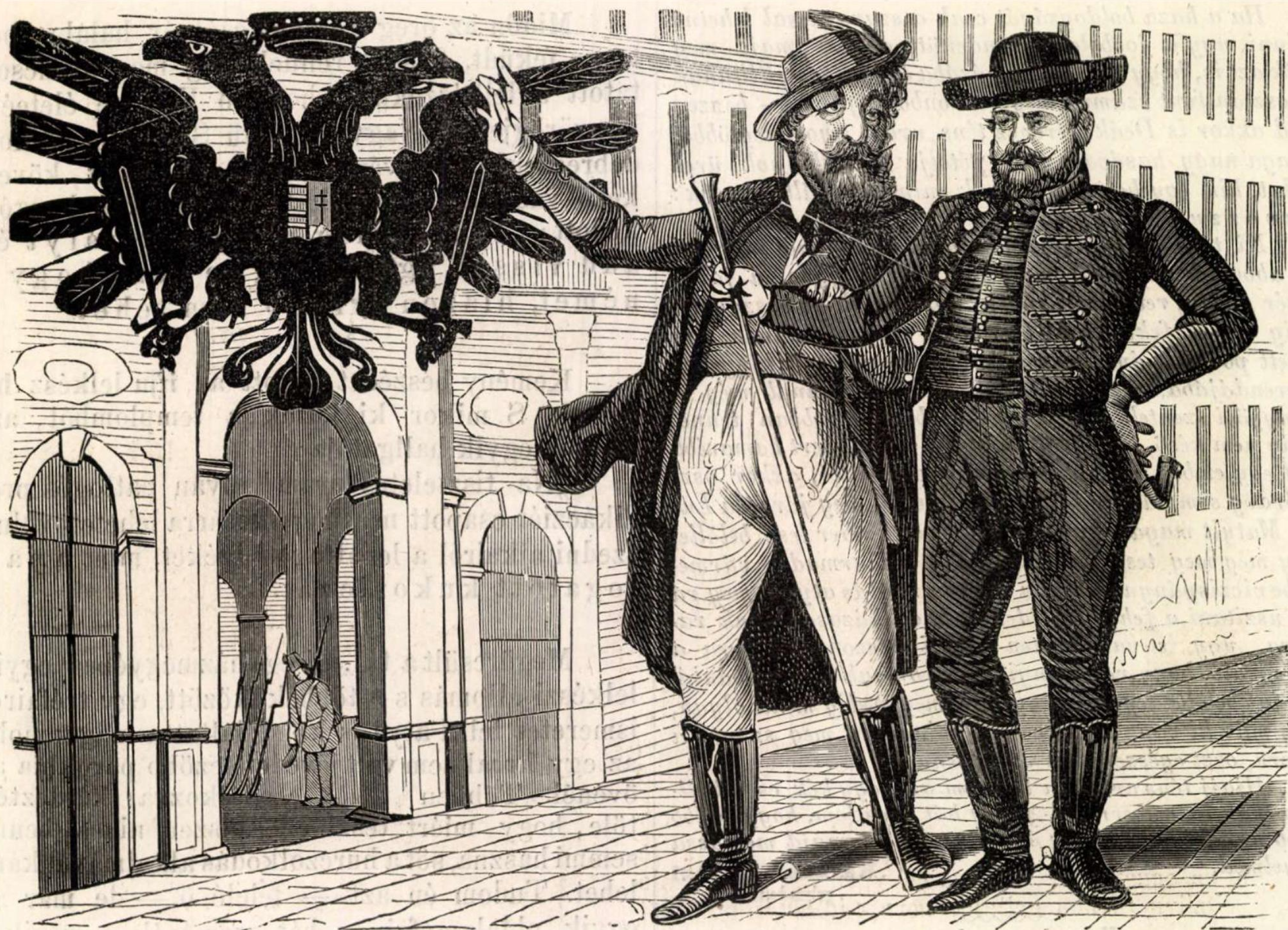
— Ah te bibast — monda a dáde — há má minek mégy anyira, hisen közselebb ired a szent györgyi Máriát, mikorra amazs ide gyün, akkora a lilek kisalad belülled.

Hangok Y. megyéből.

Ki lát abban valymi csodálatra valót . . .
Hogy megye uraink ütik a makaót?
Főjegyző, főbiró, esküdt és főorvos! —
Kártya asztal mellett egymástól pénzt oroz.
Hiszen itt a bibe könnyen megfejthető,
Főispánunk is egy volt muszkavezető . . .
És hogy annál többször emlegessük nevét:
Tehát **kozákokkal** rakta meg a megyét.

Botond.

A Károly-kaszárnya előtt.

„Nini koma! ösmered ezt a madarat“?

— Ösmerem, hogy zápult volna meg a tojása, hogy ki ne kelhetett volna. —

„Nézd csak, hogy nyelte el Magyarországot . . . ott van a begyében ni.“

— Elnyelni csak elnyelte, hanem azt már nem hiszem; hogy meg is birja **emészteni**.

Pattantyúk.

Finis Hungariae . . . az az vége Magyarországnak. No no atyámfia! meg ne ijedj, csak a Pompéri „M a g y a r o r s z á g“-a bukott meg, és épen h a l o t t a k napján. Uramfia! aztán ez akarta t á m o g a t n i a kormányt, mely épen azért dölt ki oly hamar a lapok sorából, mivel maga se volt é l e t r e v a l ó.

A katholikus lapok: Idők tanuja, Pesti Hirnök, Pester Neuer Loyd, Független lapok sat azon aggódnak, hogy ha Garibaldi beveszi Rómát, hova lesz a pápa?

Hát jöjön el a dunántulra k á l o m i s t a e s p e r e s n e k,„ itt bizony jó dolga lesz, mert aligha követelne már Ő Szentsége is több csalhatatlansági hitet alattvalóitól, mint a menyit szoktak n é m e l y i d e v a l ó e s p e r e s t u r a k.

Campilli a nemzeti szinházi ballet tánczmester aranyat adott a garibaldistáknak, hogy a reverendás hadsereget Rómában jól megtánczoltassák.

A „Haza“ életbiztositó bank részvényei igen keresettek a börzén. Vevő volna elég, de eladó nem akad.

Bizony szép dolog a mai világban, mikor egy intézetnek oly hazafias részvényesei vannak, kik anyira ragaszkodnak a Hazához, hogy azt legkisebb hajlamok sincs e l á r u l n i.

A mult napokban a lóvonatu vasut elgázolt egy izraelitát, kinek élete 6 ezer ftig volt az Ankernél biztositva.

No a ki a Hazánál biztositja magát, azon már nem történik efféle malőr, mert ez az intézet oly elővigyázó az életbiztositásban, hogy az embert elébb a lóvasut elé fekteti, és ha ezt a próbát sértetlenül kiállotta, csak azután biztositja. A Haza részvényei tehát nem hiában állnak szilárdon.

A zuávok laktanyája Rómában légbe repült, — pedig a szentelt puskapor meg kimélhette volna saját zsoldosait, na de hiába, a szent városba se tubáknak tartották a puskaport, hanem keresztyéni pietás jeleül és alapjául.

A közösügyes csárdában.

(*énekelve.*) Jaj de gonosz a német!
Hogy a macska enné meg.
Hamis az ittze ő nála...
Még is dupla a krétája.
haja haj!

A „Hirnök" ponyva hirlapnak nevezi a Magyar Ujságot, No bezzeg nem ponyva a Hirnök, hanem csak.. polyva!

A Deákpárti képviselők azt tartják, hogy hallgatni naponként 5 frt, szavazni kötelesség, a többit meg majd elvégzik Bécsben.

A képviselő háznak van Halássza, Madarássza, de se egyik, se másik nem üzi a mesterségét — mert meglehet a halász kecsege helyett stockfisokat, a madarász pedig fülemüle helyett csak szajkókat fogna a közösügyes nagy universumban.

Miután a konkordátum a józan ész diadala folytán megbukott, ne busuljanak a venerábilis felek, hanem eszközöljenek oly konkordátumot a magok részére, a mi lelki testi élvezetet és boldogságot ád: t. i. házasodjanak meg.

Sziporkák.

Magyarország drágán fizeti numerussait a jobb oldalon, melyeket a jobb jövő sorsjátékába rakott be, pedig a terno bizonytalan.

Egy fiatal kritikus sokáig udvarolt egy igen kedvelt szinésznőnek — s végre csakugyan nőül is vevé; midőn e fölött egy barátja csudálkoznék, egyszerüen igy szólt: Azért tettem, hogy valahára szabadabb legyek.

Kanász. Nagy jó uram! ennek a malacznak valami baja van.

Gazda. No hát mi baja van?

Kanász. Már egy pár nap óta igen affektál.

Gazda. Hát miféle disznó betegség az az affektálás?

Kanász. Hát a bizon gazd uram olyanféle, hogy hát, mikor a sz . . i uraságnál szolgáltam, ott is mikor a kisasszony nem akart enni, mindig azt mondták, hogy azért nem eszik, mert affektál.

Hogy kell fizetni a quótát?

Ismerjük már azt a nótát:
Hogy fizetni kell a quótát!
Magyar hősök! hős vezére Zoltán,
Eldöngette a németek hátán . . .
Azt a régi hires nótát:
Hogy kell fizetni a kvótát?

Évek jöttek, évek mentek . . .
Őseink birokra keltek.
Pártviszály lett, magyar, magyar ellen
És a német ott állott a lesben. —
Fútta fútta azt a nótát:
Hogy fizetni kell a kvótát!

És a kard mely vérbe volt keverve,
Vad haraggal csapott az ellenre,
Világverő Mátyás király karja,
Buzogánynyal irta Bécs falára,
Azt a régi hires nótát:
Hogy kell fizetni a kvótát?

Eltünt a fény . . . jött sötétség,
Homályos lőn a dicsőség . . .
Férgek rágták a nemzetnek testét,
Kaján gyülölség leste vesztét.
Hollók, varjak már károgták . .
Hogy fizetni kell a kvótát!

Ekkor mint tüzes villám az égből —
Óriások termettek a földből.
Felzengett a Rákóczy nótája:
Fel magyarok fel hősi csatára;
És vitézül megmutatták:
Hogy kell fizetni a kvótát?

Ez is elmult, ezt is elfeledék . . .
Kezünk, nyelvünk rablánczokra verték,
A költővel felsohajtott lelkünk:
„Hogy hol késel, régi dicsőségünk?
Ismét hallottuk a nótát:
Hogy fizetni kell a kvótát!

És ime a megfásult erekben,
Kezdett a vér forrni sebesebben,
Eljött Kossuth — a nép megváltója!
Lehullott a szabadság békója.
S milliók verték a nótát:
Hogy kell fizetni a kvótát?

A történet hát felirta:
Milyen az a quóta-nóta?
Csak a gyáva topprongyos legények,
Közösügyes bugyogós vitézek,
Feledték el azt a nótát:
Hogy kell fizetni a kvótát?

Fejérváry.

Kurizálás után nyakig az áldásban.

(Meséli Csalán Péter.)

Kedves Mátyásom! még egy históriát szentelek neked katonai élményeim közül, még ez egyet fogadd el tőlem, mert nem csudálnám, ha már valami buzgó jó vérü közösögyi quóta magyar, azt mondja róllam, hogy miért nem akasztották fel ily sok csinért.

Elég az hozzá hogy masiroztunk, — a státzión bequártélyoztak egy jó módu paraszt ember házához, — ennek a harmadik szomszédjában lakott egy csizmadia mester, — ennek a csizmadia mesternek meg volt egy igen takaros felesége, meg egy vén anyja; — a mint osztán én az utczán végig sétáltam estve felé, kinn állott az utcza ajtóba a kis menyecske, köszöntem nyalkán s ugy megigézett szép bogár szemével, hogy megállottam s mondtam annak mindent, a mi csak szép és gyönyörü lehetett.

Beszélgetésünk alatt ki tudtam azt is, hogy a maiszter ur mindennap ellátogat a csárdába, s az alatt egész éjszaka várakozik a kis menyecske. Én persze mingyárt ajánlatot tevék, hogy ha épen unalmas lenne az idő, el jönnék diskurálni s azon váratlan kedves nyilatkozatot nyerém ajánlatomra, hogy szivesen látott vendég leszek, hanem csak azután ha maiszter ur elmegy.

Persze alig várhattam, hogy a bőrkinzó inni menjék s a mint észre vevém távoztát, azonnal átmenék a szép menyecskéhez és tartottam szóval erősen. A vén asszony meg a hátulsó kamarában egy óriás tekenőbe dagasztott vagy 12 kenyérnek való tésztát.

Haladt az idő gyorsan, de én is oly gyors léptekkel haladtam a szép asszony szive hóditásához, a mint egyszer a konyha ajtóba tipegés topogás hallatszott, s jött a vén asszony, a kis menyecske utasitása folytán azonban én egy sötét szobán keresztül vezettetém egyenesen egy lajtorjához, melyen föl kelle haladnom a padlásra. Feljutván a rettenetes sötétbe szép csendesen megpihentem, mig minden nesz elmult, — de végre a várakozásba, a sok kálkulusba türelmem véget ért, s elkezdtem orientálni magamat, csendes léptekkel keresgélve az irányt melyen szabadulásomat reménylém; de a mint legóvatosabban lépkednék egyszer csak r e c s e s . . mintha kikapták volna alóllam a padlás deszkáját, zu hé belepotyantam valami rettenetes puha matérjába. Mig aztán én ebből a puhaságból ki kapaszkodtam, a rettenetes setétségben akkorára gyertya világgal be rohantak küzdelmem szinhelyére a vén asszony meg a részeg maiszter, rettenetesen jajjveszékelve, kisértetet, zsiványt, gyilkost meg minden borzasztó dolgokat kiabálva, össze csőditették a falu népét körültem. De nekem sem kellett több, hanem hirtelen talpra ugrottam, a gyertyát kivertem kezökből s jobbra balra taszigálva a rémült népet, elrohantam haza s bele bujtam ágyamba.

Hát csak a történt véllem, hogy addig lépkedtem a padláson a setétben, mig a hátulsó kamara felibe jutot-

tam, a minek nádból volt a padlása s mihent rá léptem le szakadt alattam, s én meg egyenesen a nagy tekenő tésztába zuhantam, s legalább két kenyér tészta rám ragadt, mert fülig voltam az áldásba. Megvallom vétettem a parancsolat ellen, — hanem tisztelem is én azt a tizedik parancsolatot, de biz isten nehiz azt megtartani akkor, a mikor szép asszonyt lát az ember.

Hajdanába volt egy öreg esperest, a ki oly keveset törödött öltözetével, hogy példabeszéddé vált miatta. — De különösön csizmáira forditott legkevesebb gondot s csak tél kezdetén keneté meg hájjal, a mely táplálékkal osztán tavaszig be kelle érni a tisztes lábtyüknek.

Egyszer azonban a véletlen ugy hozá magával, hogy az öreg ur valahova hivatalosan menettetett, a hol meg is szálván, estve az inas fölragadá a czizmákat s ki vitte subiczkolni. — Másnap reggel osztán minden ember fennt volt a háznál, csak a főtisztelendő sétálgatott nagy bosszuságában mezitláb a szobában, melyben hált, mindaddig, mig a házigazda be nem kopogtatott és kérdőre nem voná főtisztelendőségét az iránt, hogy miért nem jön ki szobájából? — hisz ugy mond a czizmámat nem tudom hová lett, pedig ott volt az ágy előtt fényesen ki kefélve; de ő a szokatlan fényes állapotba nem akarván acceptálni, alig birták elhitetni vélle, hogy azok az övéi, — s csak azután nyilvánitá hogy az ő csizmája h á j r a j á r, s nem akarja hogy subiczkra kapjék.

Ugyancsak ez az öreg ur rettenetes nagy vadász volt, s mikor osztán neki szabadulhatott a harasztosnak, — egész napra tele rakta a reverenda hátulsó zsebét sült kolompérral, s ha eszébe jutott meg ette, ha pedig bele mélyedt a vadászatba, épp ugy haza lötyögtette mint a hogy kivitte. — Egyszer osztán a történt vélle, hogy a mint a szószékbe fölment predikálni, nagy tüzbe jövén meg izzadt, s a mint a zsebkendőjét javába rángatja kifelé zsebéből képit megtörülni, hát uramfia! a sok sült krumpli csak ugy potyogott az ájtatos hivek fejeire, de azért az öreg ur nem konfundálta magát, hanem végig elmondá a mit hiveinek szánt.

Kondor Marczihoz.

Ej! de mérges legény vagy,
Marczi komám Kondor!
Morogsz, harapsz mikép egy
Szellemi komondor.

Nincs előtted tekintély —
S nagyság épen semmi,
A ki egyszer hibázott . . .
Megakarod enni.

Sőt, . . . per amorem Dei . . .
Oly vakmerő lettél:
Hogy pár reverendán is
Nagyot repitettél.

Vigyázz! mert a páterek
Ellenségid lesznek,
Nem te őket, — de ők, téged
Früstökre megesznek.

Csak azt veszed észre, hogy
Szörnyen rád mordulnak . . .
S egy vidékből másikba —
Pöndöritnek s turnak.

De azért ám mit se félj
Marczi jó barátom!
Üsd, vágd a ki félre lép
Légy ember a gáton.

Üdvözöllek szivesen
A távolból téged!
Kivánok sok barátot —
S kevés ellenséget.

Az elsők közt nekem is
Nyujts baráti jobbot,
S ellenidnek tartsd készen
Azt a **„gunydorongot."**

Antipáter.

Nyilt tér.

Alázatos interpellátió

(ama bizonyos baranyai nagytiszteletü tudós espereshez.)

N. t. uram! a minap a verebek rám szállván, csiripelték hogy n. t. uram a luzsoki és kis-szt.-mártoni épitőmesterekkel ugy egyezett, hogy engem az eklézsia kontójára megreperáltat; kérem tehát tessék valamit lenditeni rajtam, mert nem nézhetem, hogy a tanitó a kukoriczáját más padlására kénytelen elhordatni az én lyukas voltom miatt. Azt sem tudom, — ha télre is igy maradok, — feljárhatnak-e a gyerekek oskolába, mert bizonyos, hogy a nyakuk közzé ömlik a hó- s eső-lé, szinte az én lyukas voltom miatt. Kár volt n. t. uram! az eklézsiát az én megreperáltatásomba olyan türkische basa módra megakadályozni csak azért, mert nem akarta elfogadni a n. t. uram által kinevezett e s p e r e s i r e p e r á l t a t ó d e p u t á t i ó t, — már most én rég készen volnék s nem lennék kénytelen becsurgatni az őszi esőcseppeket, tanitó uram és a gyerekek nyaka közzé. Alázatosan interpellálom azért n. t. uramat, mikor lehetek már szerencsés, fent nevezett luzsoki és kis-sz.-mártoni épitész urak által megreperáltatódni?

NB. mult napokban nagy vihar volt éjszaka s engem még se dobott le, de ha még egy vihar lesz, — nem tudom ha kiállom-e?

A vaiszlói iskola teteje.

Interpellálónak kértére fogalmazta
Pirók Jancsi harangozó.

Politikai diskurszus

Iczik szomszéd és Mihály gazda között.

Iczik. Haszt e gewühre khedves Mihály bátyah! ulvastha kkend a Kossuth harmadik levelit a Magyar Ojság ban?

Mihály. Hogy ne olvastam volna? hanem szomszéd! csak azt nem tudom megfogni, — miért nem közölte azt a Pesti Napló szerkesztője... mint a kinek természetesen először szánva volt, hiszen tudhatta ő bárósága, hogy nem lehet azt a belső kabát zsebébe varva hordani tovább két hétnél, — a nélkül, hogy a tyuk is ki ne kaparja az igazságot.

Iczik. Ghatte gerechte! der baron Kemény — thodja khend — hat eine starke Kopf... ü milthuságussága nem csokh nagy gourman, dasz heiszt grojszer faloncz, hanem nagy pulithikos is. Ogyan is azt vetthe észre a báru or, hugy a Kussuth khét rendbeli levelének khüzlése otán khörülbelöl ezer üthszáz előfhüzetü szükhütt meg a pesther Naplutul. Ha már mustan ezt a harmadik levelet is khi adtha vulna, tholán azuknak is megogrott vulna fhele, a khiknek még az elsü khét levél fel nem nyithutta a szemüket..

Mihály. Ühm! kezdem már érteni a dolgot, kuttya május! még ugyan fején találta a szögöt Iczik szomszéd! abiz a... má ugy kell lenni. Csak sokra megtanit engem a szomszéd! mit különben fel sem érnék a magam eszével. Furcsa a... hogy ez a mi kormányunk rendkivül szereti, ha neki illuminálnak, lám a mi jó apánk Kossuth igazán illuminál, — mert hát a lélek ablakait világositja meg és a nép szemét akarja fel nyitni, hogy lásson és ne vezessék már tovább vakok a világtalanokat; — persze az ilyen kivilágitást a hatalmasok nem szeretik, nekik csak szurok meg olaj kell, melynek füstjétől osztán ugy elkábul a fejök, hogy észre sem veszik, hogy bizony viradni kezd már. Hejj pedig megvagyon ám irva, és ezt tudhatná a Pesti Napló szerkesztője Kemény báró is: — jaj ti nektek farizeusok és irástudók, kik véka alá rejtitek a világosságot."

A politikai napi lapok távsürgönyei.

(Ugyan egy napon.)

Idők Tanuja: Róma Oct. 31. Szentséges seregeink Monterotondónál a szigetvári hösökhöz méltó vitézséggel verték vissza a vakmerő exdiktátor rabló csordáit, noha mindegyik pápai katonára 160 bandita jutott. Ez aztán a vitézség!!!

Pesti Hirnök: Róma. Oct. 31. Az egész római határon egyetlen egy garibaldista sincs. Az örök város oly csendes, hogy a légyzugás is meghallik benne. Viterbónál a hős zuávok keményen megverték a vakmerő banditákat maga a rablóvezér eszeveszetten futott vissza Kápreraba. Menotti is sebet kapott. Elesett 400 veresinges. A hős zuávok csak egy embert vesztettek.

Pesti Napló: Toulon. Oct. 31. A franczia hajóhad parancsot kapott az indulásra. Viktor Emánuel csapatai átlépték a római határokat.

Esti Lap: Páris. Oct. 31. A franczia hajóhad elvitorlázott Civita Vechiába. Nagy sietséggel szállitják kifelé a csapatokat, hogy hamarább Rómába legyenek mint az olasz királyi csapatok. Viktor Emánuel lemondott.

A Hon: Florencz. Oct. 31. Garibaldi hátat forditott Monterotondónak és az örök városhoz dupla marsban közeledik. Victor Emánuel nem mondott le. Viterbónál a pápai csapatok megszaladtak.

Magyar Ujság: Flórencz. Oct. 31. Hannibál ante portas... A rettenthetlen hős Garibaldi Róma kapuja előtt áll.

Ludas Matyi gyorspostája.

Kiütött már a háboru..
Nem csák olas országban,
Még a honatyák kezsett is
Kutya egy barátság van.
Egyik védi, másik pedig
Majd megesi a megyét,
Egyiknek kevés a tuzsok...
Másiknak sok a veréb.
Ott van la! a mir a kormány
Bizstost küldött Egerbe...
Most már a ministereket...
Akarják fogni perbe!!

Hicsó József csizmadia mesternek Selyebre: Azt irja polgártárs, hogy „Kassán személyesen tette a szögleten lévő ládába 1 ftal a levelet Ludas Matyinak. Meghiszszük, de mi nem láttuk szinét se, — hát csak keresse maiszter ur a Matyit is ott a szögleten lévő ládában.

Beliczay Sándor bajtársnak Temesvárra: A Szini Károly részére adományzott 2 ftot oszt. ért. személyesen átadtuk. A részvétért hálás köszönetét küldi fogoly barátunk.

Vágó Sándor polgártásnak: Szini Károly fogsága rövid idő mulva letelik s akkor az előfizetési pénzt elküldheti polgártárs magához az illetőhöz. Más tanácsot nem adhatunk.

Kiadói sürgöny.

Nemes Papp Balázs urnak Arlóba: Uraságod előfizetése a főkönyvben fel nem található, kérjük tehát velünk tudatni, hol történt és mikor az előfizetés, nyugta vagy postai vevény mellett-e?

Rajzoló Ujházy.] Laptulajdonos és felelős szerkesztő: MÉSZÁROS KÁROLY. [Metsző Horváth.

Kiadja és nyomtatja az Első magyar egyesületi könyvnyomda (Fanda és társai). 3 korona-utcza 18. sz.